

Private Sector Commitment to the **UNWTO** **Global Code of Ethics** **for Tourism**

"UNWTO is guided by the belief that tourism can make a meaningful contribution to people's lives and our planet. This conviction is at the very heart of the Global Code of Ethics for Tourism, a roadmap for tourism development. I call on all to read, circulate and adopt the Code for the benefit of tourists, tour operators, host communities and their environments worldwide."

- **Taleb Rifai**, UNWTO Secretary-General

I. The UNWTO Global Code of Ethics for Tourism

The **UNWTO Global Code of Ethics for Tourism** is a roadmap for responsible and sustainable tourism development endorsed by the United Nations General Assembly in 2001.

Its **10 principles**, covering the economic, social, cultural and environmental components of tourism, are intended to help maximize the sector's benefits while minimizing any potentially negative impacts.

While the Code of Ethics is not legally binding, it features a **voluntary implementation** mechanism through the recognition of the role of the **World Committee on Tourism Ethics**. Established in 2004 as an independent and impartial body, stakeholders may refer any matters regarding the Code's interpretation and application to the Committee.

Full-text is available at <http://ethics.unwto.org>.

II. Ethical Principles for the Private Sector

The following principles are most relevant for private sector corporate social responsibility:

- **Article 2: Tourism as a vehicle for individual and collective fulfilment**

Tourism businesses should promote tolerance and gender equality, respecting human rights while combating the exploitation of the most vulnerable groups in society.

- **Article 3: Tourism, a factor of sustainable development**

Tourism practitioners should safeguard the environment and natural heritage, preserve resources, and avoid waste production, ideally by agreeing to limitations on their activities in highly sensitive areas.

- **Article 5: Tourism, a beneficial activity for host countries and communities**

Tourism companies should integrate locals into a destination's economic and social fabric, giving priority to local manpower. Studies on the impact of development projects and dialogue with host populations are both essential.

- **Article 6: Obligations of stakeholders in tourism development**

Tourism professionals should provide tourists with objective information on destinations and conditions of travel, demonstrating concern for clients' security, ensuring suitable insurance and assistance systems, and supporting tourists' cultural and spiritual fulfilment.

- **Article 9: Rights of the workers and entrepreneurs in the tourism industry**

Tourism enterprises should not exploit their positions or impose socio-cultural models on host communities. They should be involved in local development, avoid the excessive repatriation of profits, and guarantee workers' fundamental rights.

III. Committing to the UNWTO Global Code of Ethics for Tourism

The **Private Sector Commitment to the UNWTO Global Code of Ethics for Tourism** represents a public declaration on behalf of a tourism enterprise or association to uphold and integrate the Code's principles in its corporate governance.

Signature is fully complimentary and open to all tourism companies (hotels, accommodation chains, airlines, Global Distribution Systems (GDS), tour operators, travel agencies) and relevant national and regional associations.

By signing the commitment companies pledge to:

- **Observe the principles of the Code**

To adhere to the principles of the Code of Ethics related to sustainable and responsible tourism, human rights – particularly those of host communities and workers – and the fight against the exploitation of human beings and natural heritage.

- **Disseminate the Code**

To disseminate and promote the Code to partners, providers, staff and clients throughout the travel and tourism sector.

- **Report on the implementation of the Code in its corporate governance**

To report to the World Committee on Tourism Ethics on actions taken to put into practice the principles of the Code in the field of corporate social responsibility. Special focus should be placed on socio-cultural and economic issues, such as human rights, gender equality, accessibility, social inclusion, and the protection of vulnerable groups.

IV. Communicating the Commitments to the Code

1. Public signing ceremony with the presence of UNWTO Secretary-General and national tourism representatives

2. Promotion of signatory companies and associations through UNWTO communications, namely:

- Listing in UNWTO's website
- Publication of an biennial report of the implementation
- Invitation to share good practices and examples of implementation of the principles of the Code at international conferences and events

3. Signatories are invited to promote their commitment to the Global Code of Ethics for Tourism within their communications namely by using the logo below (terms and conditions on the use **of the logo** will be provided to all signatories).

Committed to the UNWTO
**Global Code of Ethics
for Tourism** Supported by the United Nations

World Tourism Organization

Capitán Haya 42, 28020 Madrid, Spain
Tel: (34) 91 567 81 00 / Fax: (34) 91 571 37 33
ethics@unwto.org

ПРЕАМБЮЛ

Ние, членовете на Световната Организация по Туризм , събрани на Генералната Асамблея в Сантяго, Чили в първия ден от месец октомври 1999 година,

Потвърждавайки целите изложени в Член 3 от Правилника на Световната Организация по Туризм и съзнавайки “решителната и централна” роля на тази Организация, призната от Генералната асамблея на Обединените Нации, за насърчаване и развиване на туризма с оглед допринасяне за икономическото развитие, международното разбирателство, мира, благополучието и всеобщото уважение и спазване на правата на човека и основните свободи на всички без разграничаване по расов, полов, езиков или религиозен признак,

Твърдо вярвайки, че посредством преките, спонтанни контакти без посредничество, които създава между мъже и жени от различни култури и начин на живот, туризмът представлява жизнена сила за мир и фактор на приятелство и разбирателство между народите по света,

В съответствие с принципа на съгласуване между защитата на околната среда, икономическото развитие и борбата срещу бедността по един устойчив начин, както е формулирано от Обединените Нации през 1992 на "Срещата за Земята" в Рио де Жанейро и изразено в План 21, приет по този повод,

Отчитайки бързия и продължаващ растеж, както в миналото, така и в обозримо бъдеще, на туристическите дейности независимо дали става дума за цели като свободно време, бизнес, култура, религия или здраве, и неговото огромно влияние, както положително, така и отрицателно, върху околната среда, икономиката и обществото на генериращите и на приемащите страни, върху местните общности и туземното население, както и върху международните отношения и търговията,

С цел насърчаване на отговорен, устойчив и универсално достъпен туризм в рамките на правото на всеки човек да използва свободното си време за свободни занимания или пътувания с уважение към избора на обществото на всички народи,

Но сигурни, че световната туристическа индустрия като цяло ще спечели много от работа в среда, благоприятстваща пазарната икономика, частните начинания и свободната търговия, и която служи за оптимизиране благоприятното въздействие върху създаването на благосъстояние и заетост,

Също така твърдо убедени, че ако се спазват известен брой принципи и определени правила, отговорният и устойчив туризм в никакъв случай не е несъвместим с нарастващата либерализация на условията, ръководещи търговията с услуги, под чиято егида работят предприятията в този сектор, и че е възможно да се съгласуват в този сектор икономика и екология, околна среда и развитие, отвореност за международна търговия и защита на социална и културна идентичност,

Отчитайки, че с подобен подход, всички участници в развитието на туризма – национални, регионални и местни администрации, предприятия, бизнес асоциации, работещите в сектор, неправителствени организации органи от всякакъв вид в туристическата индустрия, както и общностите-домакини, медиите и самите туристи, имат различни, макар и взаимно зависими отговорности за индивидуалното и общественото развитие на туризма, и че формулирането на техните индивидуални права и задължения ще допринесе за постигане на тази цел,

Решени, в съответствие с целите, преследвани от Световната Организация по Туризм след приемането на резолюция 364 (XII) по време на Генералната ѝ асамблея през 1997 година. (Истанбул), да насърчава искрено партньорство между държавните и частните участници в развитието на туризма, и желаейки да станат свидетели на партньорство и сътрудничество от същия вид, разпростиращо се по един открит и балансиран начин върху отношенията между генериращите и приемащите страни и техните съответни туристически индустрии,

В продължение на Декларациите от Манила от 1980 година за световния туризъм и от 1997г. за социалното въздействие на туризма, както и на Основните права в туризма и Туристическия кодекс, приети в София през 1985 година под егидата на СОТ,

Но вярвайки, че тези документи трябва да бъдат допълнени от набор от взаимозависими принципи за тяхното тълкуване и прилагане, на базата на които участниците в развитието на туризма трябва да моделират своето поведение в зората на двадесет и първи век,

Използвайки за целите на този документ дефинициите и класификациите, приложими за пътувания, и по-специално понятията "посетител", "турист" и "туризъм", както са приети на Международната конференция в Отава, проведена от 24 до 28 юни 1991 година и одобрени през 1993 година на двадесет и седмата сесия на Статистическата комисия на ООН,

Позовавайки се по-специално на следните документи:

- Световната декларация за правата на човека от 10 декември 1948 година;
- Международния договор за икономическите, социалните и културните права от 16 декември 1966 година;
- Международния договор за гражданските и политическите права от 16 декември 1966 година;
- Варшавската конвенция за въздушния транспорт от 12 октомври 1929 година;
- Чикагската конвенция за международната гражданска авиация от 7 декември 1944 година и свързаните с нея Конвенции от Токио, Хага и Монреал;
- Конвенцията за митническите улеснения за туризма от 4 юли 1954 година и свързания с нея Протокол;
- Конвенцията, касаеща защитата на световното културно и природно наследство от 23 ноември 1972 година.
- Декларацията от Манила за световния туризъм от 10 октомври 1980 година.
- Резолюцията на шестата Генерална асамблея на СОТ (София) за приемане на Основните права в туризма и Туристическия кодекс от 26 септември 1985 година.;
- Конвенцията за правата на детето от 26 януари 1990 година.;

- Резолюцията от деветата Генерална асамблея на СOT (Буенос Айрес), касаеща по-специално улесняването на пътуванията и сигурността на туристите от 4 октомври 1991 година;
- Декларацията от Рио за околната среда и развитието от 13 юни 1992 година;
- Общото споразумение за търговията с услуги от 15 април 1994 година.
- Конвенцията за био-разнообразието от 6 януари 1995 година;
- Резолюцията на единадесетата Генерална асамблея на СOT (Кайро) за предотвратяване на организирания секс-туризъм от 22 октомври 1995 година;
- Стокхолмската декларация от 28 август 1996 година срещу търговската сексуална експлоатация на деца;
- Декларация от Манила за социалното въздействие на туризма от 22 май 1997 година;
- Конвенциите и препоръките, приети от Международната организация на труда в областта на колективните конвенции, забраната на насилствен труд и детски труд, защитата на правата на туземните населения и еднакво третиране и недискриминация на работното място;

потвърждаваме правото на туризъм и свободата на движение на туристите,

заявяваме желанието си да насърчаваме справедлив, отговорен и устойчив туристически ред, ползите от който да бъдат споделяни от всички сектори на обществото в контекста на една открита и либерализирана международна икономика, и

тържествено приемаме за тези цели принципите на Световния кодекс на етиката в туризма.

1

Приносът на туризма за взаимното разбирателство и уважение между народите и обществата

1. Разбирателството и насърчаването на общочовешките морални ценности с отношение на толерантност и уважение на разнообразието от религиозни, философски и морални убеждения са едновременно и основата и последствието от отговорния туризъм; участниците в развитието на туризма и самите туристи трябва да съблюдават обществените и културни традиции и практики на всички народи, включително тези на малцинствата и туземните населения, и да зачитат тяхната стойност;
2. Туристическите дейности трябва да се извършват в хармония с характеристиките и традициите на регионите и страните-домакини и да зачитат техните закони, практики и обичаи;
3. Общностите-домакини, от една страна, и местните професионалисти, от друга, трябва да се запознаят с туристите, които ги посещават, и да ги уважават, и да проучват техния начин на живот, вкусове и очаквания; образоването и обучението на професионалистите допринася за гостоприемно посрещане;

4. Задача на обществените власти е да осигуряват защита на туристите и посетителите и техните вещи; те трябва да са отделят особено внимание на сигурността на чуждестранните туристи заради особената им уязвимост; те трябва да улесняват въвеждането на конкретни начини за информация, предотвратяване, сигурност, застраховане и помощ в съответствие с нуждите им; всякакви нападения, покушения, отвлечения или заплахи срещу туристи или работещи в туристическата индустрия, както и умишленото разрушаване на туристически съоръжения или елементи от културното и природното наследство трябва да бъдат строго осъждани и наказвани съобразно съответните национални закони;

5. При пътуване туристите и посетителите не трябва да извършват никакви криминални деяния, нито деяния, считани за криминални по законите на посещаваната страна, и трябва да въздържат от поведение, което се смята за оскърбително или обидно от местното население или което има вероятност да навреди на местната околна среда; те трябва да въздържат от всякакъв вид трафик на незаконни наркотични средства, оръжие, антики, защитени биологични видове и продукти и вещества, които опасни или забранени с национални разпоредби;

6. Туристите и посетителите носят отговорността да се запознаят, даже преди заминаването си, с характерните особености на страната, която се готвят да посетят; те трябва да са наясно с рисковете за здравето и безопасността им, свързани с пътувания извън обичайната им среда, и да се държат по такъв начин, че да доведат до минимум тези рискове;

2

Туризмът като средство за индивидуално и колективно задоволство

1. Туризмът, дейността най-често свързвана с почивка и релаксация, спорт и досег с културата и природата, трябва да се планира и практикува като привилегировано средство за индивидуално и колективно задоволство; когато се практикува с достатъчно открит начин на мислене, той е незаменим фактор за самообучение, взаимна толерантност и за опознаване на признатите разлики между народите и културите и тяхното разнообразие;

2. Туристическите дейности трябва да спазват равенството между мъжете и жените; те трябва да поддържат човешките права и, в частност, индивидуалните права на най-уязвимите групи, особено децата, хората от третата възраст, инвалидите, етническите малцинства и туземните населения;

3. Всяка форма на експлоатацията на човешки същества, особено сексуална и най-вече когато се отнася до деца, е в разрез с основните цели на туризма и е отрицание на туризма; като такава, съгласно международното право, с нея трябва да се води енергична борба със съдействието на всички засегнати държави, и трябва да бъде безмилостно наказвана от националното законодателство, както на посещаваните страни, така и на страните, от които са извършителите на тези деяния, дори и когато те са извършени в чужбина;

4. Пътуванията с религиозна, здравна, образователна цел и за културен или лингвистичен обмен са особено полезна форма на туризъм, която заслужава да бъде насърчавана;

5. Въвеждането в образователната програма на обучение относно стойността на туристическия обмен, неговата икономическа, обществена и културна полза, както и рисковете от него трябва да се насърчава;

3

Туризмът - фактор за устойчиво развитие

1. Всички участници в развитието на туризма трябва да опазват природната среда с оглед постигане на сигурен, траен и устойчив икономически ръст, предназначен да задоволява справедливо нуждите и желанията на настоящото и бъдещите поколения;

2. Всички форми на развитие на туризма, водещи до запазване на редки и ценни ресурси, особено водни и енергийни, както и избягващи, доколкото това е възможно, производството на отпадъци, трябва да получат приоритет и да бъдат насърчавани от националните, регионалните и местните власти;

3. С цел да се намали силното въздействие на туристическата дейност върху околната среда и да се засили полезното ѝ влияние върху туристическата индустрия и местната икономика трябва да се търсят начини за контролиране във времето и пространството на потоците от туристи и посетители, особено тези, свързани с платените отпуски и училищните ваканции, както и да се търси по-равномерно разпределение на почивките;

4. Туристическата инфраструктура трябва да бъде така проектирана и туристическите дейности така програмирани, че да запазват природното наследство, състоящо се от екосистеми и биологично разнообразие и да защитават застрашените видове; участниците в развитието на туризма и по-специално професионалистите трябва да се съгласяват на въвеждане на лимити и ограничения върху дейностите им, особено когато тези дейности се упражняват в особено чувствителни райони: пустини, полярни и високопланински райони, крайбрежни райони, тропически гори или блатисти местности, благоприятни за създаване на природни резервати или защитени райони;

5. Природният туризъм и екотуризмът са признати за особено благоприятстващи за обогатяване и заздравяване позициите на туризма, при условие че зачитат природното наследство и местното население и отговарят на капацитета на обектите;

4

Туризмът - потребител на културното наследство на човечеството и допринасящ за неговото увеличаване

1. Туристическите ресурси принадлежат на общото наследство на човечеството; общностите, в чиито територии се намират тези ресурси имат конкретни права и задължения върху тях;
2. Туристическите политики и дейности трябва да бъдат провеждани със зачитане на художественото, археологичното и културното наследство, което те трябва да защитават и предават на бъдещите поколения; особени грижи трябва да се полагат за запазване и подобряване състоянието на паметниците, гробниците и музеите, както и на археологичните и историческите обекти, които трябва да са отворени за туристически посещения; трябва да се поощрява публичния достъп до частна културна собственост и паметници, като се зачитат правата на техните собственици, както и до религиозни постройки без това да накърнява нормалните нужди от поклонение;
3. Финансовите средства, събирани от посещения на културни обекти и паметници, трябва поне частично да се използват за поддръжката, опазването, развитието и разкрояването на това наследство;
4. Туристическата дейност трябва да се планира по такъв начин, че да позволява на традиционните културни продукти, занаяти и фолклор да оцелеят и да процъфтяват, вместо да води до техния упадък и уеднаквяване;

5

Туризмът - благодатна дейност за страните и общностите-домакини

1. Местното население трябва да се свързва с туристическите дейности и да получава справедлив дял от икономическите, социалните и културните ползи, генерирани от тези дейности, и по-специално от създаването на преки и напреки работни места в резултат на тези дейности;
2. Туристическите политики трябва да се прилагат по такъв начин, че да подпомагат повишаването на жизнения стандарт на населението в посещаваните региони и удовлетворяването на неговите нужди; планирането и архитектурния подход за туристическите курорти и тяхната работа и устройство трябва да имат за цел интегрирането им, доколкото това е възможно, в местния икономически и социален контекст; когато уменията са еднакви, приоритет се дава на местната работна ръка;
3. Специално внимание трябва да се обръща на специфичните проблеми на крайбрежните райони и островните територии, както и на уязвимите селски и планински региони, за които туризмът често представлява рядка възможност за развитие при наличието на западането на традиционните стопански дейности;
4. Професионалистите в туризма, по-специално инвеститорите, водени от разпоредбите, давани от публичните власти, трябва да извършват проучвания за въздействието на проектите им за развитие върху околната среда и природните дадености; те трябва също да предоставят възможно най-прозрачна и обективна информация за бъдещите си програми и тяхното бъдещо отражение, както и да насърчават диалога със засегнатото население относно съдържанието на тези програми;

Задължения на участниците в развитието на туризма

1. Професионалистите в туризма са задължени да предоставя на туристите обективна и правдива информация за дестинациите и условията на пътуване, гостоприемството и престойте им; те трябва да гарантират, че договорните условия, предложени на клиентите им, са лесно разбираеми що се касае до естеството, цената и качеството на услугите, които се ангажират да предоставят, и до финансовите обезщетения, платими от тяхна страна в случай на едностранно нарушаване на договора от тяхна страна;
2. Доколкото това зависи от тях, професионалистите в туризма трябва да демонстрират загриженост в сътрудничество с публичните власти относно безопасността и сигурността, предотвратяването на инциденти, защитата на здравето и безопасността на храните за потърсилите техните услуги; те също трябва да осигурят съществуването на подходящи системи за застраховане и помощ; те трябва да приемат задълженията да се отчитат, предписани от националните разпоредби, както и да плащат справедливи обезщетения в случай на неизпълнение на договорните им задължения;
3. Доколкото това зависи от тях, професионалистите в туризма трябва да допринасят за културното и духовно задоволяване на туристите и да им позволяват да упражняват религията си по време на пътуванията им;
4. Публичните власти на генериращите и на приемащите страни, в сътрудничество със съответните професионалисти и техните асоциации, трябва да осигурят наличието на необходимите механизми за репатриране на туристите в случай на банкрут на фирмата, организираща пътуването им;
5. Правителствата имат правото - и задължението - особено в кризисни случаи да информират гражданите си за трудностите или дори опасностите, с които могат да се сблъскат по време на пътуванията си зад граница; тяхна отговорност, обаче, е да разпространяват такава информация без да накърняват по неоправдан и преувеличен начин туристическата индустрия на страните-домакини и интересите на своите оператори; ето защо съдържанието на пътеводителите трябва предварително да се обсъжда с властите на страната-домакин и съответните професионалисти; формулираните препоръки трябва да бъдат строго пропорционални на сериозността на срещаните ситуации и да са ограничени в географските области, в които е възникнало рисковото положение; такива пътеводители с препоръки трябва да бъдат променяни или отменяни веднага щом възстановяването на нормално състояние позволи;
6. Пресата, и особено специализираната туристическа преса и други медии, включително съвременните електронни средства за комуникация, трябва да разпространяват вярна и балансирана информация за събития и ситуации, които биха могли да повлияят на туристическия поток; те също трябва да предоставят точна и надеждна информация на потребителите на туристически услуги; за тази цел трябва да се развиват и да се използват

и новите технологии за комуникация и електронна търговия; що се отнася до медиите, те в никакъв случай не трябва да рекламират и насърчават секс-туризма;

7

Право на туризъм

1. Възможността за пряк и персонален достъп до откриването и насладата от даденостите на планетата представлява право еднакво открито за всеки жител на света; нарастващото участие в националния и международния туризъм трябва да се разглежда като едно от най-добрите изражения на устойчивото нарастване на свободното време и пред него не бива да се поставят никакви пречки;
2. Всеобщото право на туризъм трябва да се разглежда като естествена последица от правото на почивка и свободно време, включващо умереното ограничаване на работното време и периодичните платени отпуски, гарантирани от Член 24 на *Световната декларация за правата на човека* и Член 7.2 от *Международния договор за икономическите, социалните и културните права*;
3. Социалния и по-специално асоциативния туризъм, който улеснява широкия достъп до свободно време, пътуване и почивка трябва да се развива с подкрепата на публичните власти;
4. Семейният, младежкият, студентският туризъм и туризмът за третата възраст и за инвалидите трябва да се насърчава и подпомага;

8

Свобода на движение на туристите

1. В съответствие с международното право и националните закони, туристите и посетителите трябва да се ползват от правото да се движат свободно в рамките на своите страни и от една държава в друга съгласно Член 13 на *Световната декларация за правата на човека*; те трябва да имат достъп до местата за транзитно преминаване, местата за престой и до туристическите и културните обекти без да бъдат подлагани на излишни формалности и дискриминация;
2. Туристите и посетителите трябва да имат достъп до всички налични форми на комуникация - вътрешни и външни; те трябва да се ползват от бърз и лесен достъп до местни административни, правни и здравни услуги; те трябва да са свободни да се свързват с консулските представителства на страните си съгласно действащите дипломатически конвенции;

3. Туристите и посетителите трябва да се ползват от същите права както гражданите на посещаваната страна относно конфиденциалността на личните им данни и засягащата ги информация, особено когато те са електронно съхранявани;

4. Административните процедури, свързани с преминаването през граница като визи или здравни и митнически формалности, без значение дали са в рамките на компетентността на държавите или произтичат от международни спогодби, трябва да се адаптират доколкото това е възможно, за да улесняват максимално свободата на пътуване и широкия достъп до международен туризъм; споразуменията между групи страни за хармонизиране и опростяване на тези процедури трябва да бъдат насърчавани; специалните данъци и налози, поставящи туристическата индустрия в неизгодно положение и подкопавщи нейната конкурентноспособност, трябва постепенно да бъдат премахнати или коригирани;

5. Доколкото икономическото състояние на страните, от които идват, позволява, туристите трябва да имат достъп до определени суми в конвертируеми валути, необходими за пътуването им;

9

Права на работещите и предприемачите в туристическата индустрия

1. Основните права на платените и самонаетите работещи в туристическата индустрия и свързаните с нея дейности трябва да бъдат гарантирани с особено внимание под ръководството на националната и месна администрация, както на страните, от които идват, така и на страните-домакини, като се имат предвид специфичните ограничения, свързани най-вече със сезонността на дейността им, глобалните размери на тяхната работа и гъвкавостта, която често се изисква от тях поради естеството на работата им;

2. Платените и самонаетите работещи в туристическата индустрия и свързаните с нея дейности имат правото и задължението да получават подходящо първоначално и непрекъснато обучение; те трябва да получават достатъчна социална защита; несигурността на заетостта им трябва да бъде ограничена доколкото това е възможно; а на сезонните работници в сектора трябва да бъде предлаган специален статут що се отнася до общественото им осигуряване;

3. Всяко физическо или юридическо лице, при условие че той, тя или то притежава необходимите способности и умения, има правото да развива професионална дейност в областта на туризма съгласно действащото национално законодателство; предприемачите и инвеститорите, особено в областта на малките и средни предприятия, трябва да имат правото на свободен достъп до туристическия сектор с минимални правни и административни ограничения;

4. Обменът на опит, предлаган на ръководители и работещи (независимо дали са на заплата или не) от различни страни, спомага за насърчаване развитието на световната

туристическа индустрия; тяхното движение трябва да се улеснява доколкото това е възможно и в съответствие с действащите национални закони и международни конвенции;

5. Като незаменим фактор за солидарност в развитието и динамичния растеж на международния обмен, мултинационалните предприятия в туристическата индустрия не трябва да експлоатират доминиращото положение, което понякога заемат; те трябва да избягват да се превръщат в средства за изкуствено налагане на културни и социални модели върху общностите-домакини; в замяна на свободата им да инвестират и търгуват, която трябва да им бъде напълно призната, те трябва да се включват в местното развитие, като избягват намаляването на приноса си за икономиките, в които са основани, посредством прекаленото репатриране на печалбите си или стимулирания внос.

6. Сдружаването и създаването на балансирани връзки между фирми от генериращите и приемащите страни допринася за устойчивото развитие на туризма и справедливото разпределение на ползите от неговия растеж;

10

Прилагане на принципите на Световния кодекс на етиката в туризма

1. Държавните и частните участници развитието на туризма трябва да си сътрудничат при реализирането на тези принципи и да следят за ефективното им приложение;

2. Участниците в развитието на туризма трябва да признаят ролята на международните институции, на първо място Световната организация по туризъм, както и неправителствените организации, компетентни в областта на рекламата, насърчаването и развитието на туризма, защитата на правата на човека, околната среда и здравето, зачитайки основните принципи на международното право.

3. Същите тези участници трябва да демонстрират намерението си да отнасят всички спорове, касаещи приложението и тълкуването на Световния кодекс на етиката в туризма, за разрешаване от безпристрастна трета страна, позната като Световната комисия за етика в туризма.